

1. සක්දෙව් රජුගේ ආධාරයෙන් ගුරුගිරි ගාන්ධර්වයා තම ගෝලයා පරාජය කළ ආකාරයත්, ඒ තුළින් මතු වූණු මිහිරියාව නිසා තමාට තමාට අමතකව ගිය ආකාරයත් ගුරුගිරි කාව්‍යයෙන් විද්‍යාමාන වේ. මෙය පහදන්න.

සාහිත්‍ය වංශකතාවේ ස්වර්ණමය යුගය ලෙස හැඳින්වෙන කෝටිවේ යුගයේ දී ගුරුගිරි ජාතකය ඇසුරින් ලියවූ ඇති ගුරුගිරි කාව්‍යය එකල බිහි වූ මාතෘකා ග්‍රන්ථයකි. සලාටත ජයපාල මැතිතුන්ගේ ආරාධනයෙන් ලියවුණු සැලකෙන ගුරුගිරි කාව්‍යය පද්‍ය 511 කින් සමන්විතය.

ගුරුගිරි පඬිතුමන්ගේ දක්ෂ විණා වාදන හැකියාවත් මුසිලයන්ගේ ගුණමත ඇතිව වර්ධාවත් ප්‍රකට කරනු වස් මෙය රචනා වී තිබේ. බෝධිසත්ව චරිතයට පණ පොවන ගුරුගිරි පඬිතුමා සදෙව් ලොවට අධිපති සතු දෙව්තුන්ගේ ආධාර උපකාර ඇතිව විණා වාදන තරඟයෙන් ජයගත් ආකාරය ගුරුගිරි කාව්‍යය ඇසුරින් පෙන්වා දෙන්නේ මෙසේය.

<p>“ ගුරුගිරි මහ සක්දෙව් බසින් මින් දිනමැයි බබරු තත පළමුවෙන්</p>	<p>සිසි සැතපි දැපි සිඳපි”</p>
--	---

“සක් දෙව්තුන්ගේ බස් අසා සහනයට, සතුටට පත්වූ ගුරුගිරි පඬිතුමා මේ තරඟය නියත ලෙසින්ම ජය ගත්තේය යන අදහසින් පළමුවෙන්ම බබරු තත සිඳ දමන්නේය.” මේ කවියේ සරල අදහසයි. මෙයින් සංකේතවත් කෙරෙන තවත් කරුණු බොහොමයකි. ගුරුගිරි ඇදුරුතුමා බොහෝ පෙර පින් ඇති උත්තම ගුරුවරයෙකි. ඔහුට ජනි ජනයාගේ, රජුන්ගේ පමණක් නොව දෙව්දයන්ගේත් නායක සතු දෙව්දයන්ගේ ද ඇල්ම බැල්මට පාත්‍ර වන්නෙකි. ඔහු ලැබුණු උපදෙස් අනුව ක්‍රියාකර බබරු තත පළමුව සිඳ දැමූ විට විණා වාදනය තව තවත් වැඩි වූවේය. ඔහු සතු ඇදුරුතුමා බලය මින් ප්‍රකට වන තවත් කරුණකි. අවසාන ඔහු ලබන ජයග්‍රහණය වෙනුවෙන් සක් දෙව්දයන් සාප්‍රවම් දායක වූ බවට මෙය කදිම නිදසුනකි.

<p>“ තත මතුද පිළිමල් දපද යස දිගත විජය සිරිසඳු ගෙන</p>	<p>සින්දේ සින්දේ ඇන්දේ වැළැන්දේ”</p>
---	--

සතු දෙව්දයන් ලබා දුන් උපදෙස් අනුව ස්වකීය වාදනයේ ස්වරූපය වෙනස් කරන ගුරුගිරි පඬිතුමන් විණාවේ තත් වකින් එක බිඳ දමන්නට පටන් ගත්තේය. ඒ සෑම තත් බණ්ඩනකින් ම විණා වාදනයේ මිහිරියාව වැඩි වැඩියෙන් ඇසීම ඇදහිය නොහැකි තරම් අරුමයකි. එහෙත් ඒ දිව්‍යමය පෙළහරකි. උත්තම වූ ගුරුගිරි පඬිතුමන්ගේ දස්කම්, ගුණවත්කම් පරාජය නොවන්නට සතු දෙව්තුන් ආධාර උපකාර කළේය. කිරිතිග මුළු ලෝකය පුරාවට ම පතුරුවාලමින් විණා වාදන පෙළහර නිම කළ ගුරුගිරි ඇදුරුතුමා සිරිසඳු වැළැඳගත්තේය. සියල්ලන්ගේ ම ගෞරවාදරයට පාත්‍ර වූයේය.

මොහුගේ ජයග්‍රහණය හුදු දස්කම් නිසා පමණක් නොව සතු දෙව්දයන්ගේ සහයෝගයද ලැබුණු නිසා වඩා පහසු වූ බව ඉහත නිදසුන් වලින් පැහැදිලි වනු ඇත.

වන්තාවේ නිමියත් වසින් කෝටිවේ යුගයේ දී ලියන ලද ගුරුගිරි කාව්‍ය ගුරුගිරි ජාතකය ඇසුරින් ලියවුණු මාතෘකා කාව්‍යයකි. මෙම පද්‍ය සංග්‍රහයේ එන ගුරුගිරිගේ විණා රාවයේ අසිරියත් විණා වාදනය ඇසීමට රැස්වුවන්ගේ ස්වභාවයත් නිරූපණය කර ඇති ආකාරය අප්‍රසංග, කාවේන්විතය.

<p>“ නිති නිරිඳුගෙ රැකවලෙහි රැකි ලෙස රුසුකොද බිඳ පැතිරෙන වෙණ හඳ බැඳුණු අතිනව ශිලිගෙන බව නොම</p>	<p>නියුත්තෝ ජයගත්තෝ සිතැත්තෝ දත්තෝ”</p>
---	---

ශුන්තිලයේ විණා තරඟය නැරඹීමට අවට රැස් වූ දහස් ගණන් අතර රටවැසියන් ද ඇමති පිරිසද බඩදත් රජු ද සිටී. ඔත්මදත්ත රජුගේ රැකවලෙහි නියුතු හමුදාවෝ වෙණ නාදයටම ඇඳුණු සිත් ඇත්තෝ වූහ. ඔවුහු නිරතුරුව බඩදත් රජුටුවෝ ආරක්ෂා කිරීමට ඇත කැප වී සිටින්නෝය. කැමති කැමති ආකාරයට සතුරන් නසා විජයග්‍රහණය කළ අතින් විරුවෝය. එතෙත් මෙදින රණ විරුවන්ගේ සියලු කායික මානසික ක්‍රියාවලීන් අඩපණ වූවා සේය. සිත් සතන් පුරා පැතිර ගිය එකම දෙය පැතිරුණාවූ මිහිරි විණා නාදයයි. එම වෙණ නදට ඒකාත්මික වූ විරුවන්ගේ අත රැඳී අවි ආක්‍රම පවා ගිලිහී ගියේ ය. සිය රාජකාරියට දිවි හිමියෙන් කැප වූවන්ගේ පවා මේ වෙනස්කම කුමක් නිසාද? ඒ ඉමිහිරි විණා නාදය නිසාමය.

ශුන්තිල ගාන්ධර්වයාගේ විණා නාදයෙන් වශිකාත වී සිටි පුරුහතන්ට වූ හඳිය ද සුළුපටු නොවන බව කවියා දක්වන්නේ මෙසේය.

<p>“ මහමත් කරවන දන මුළු රසවත් වන වෙණ නද නඳ සවනෝත් සඳ පුරුහත ග්‍රොඩ නොදනිත් දරුවන් ඇකයෙන්</p>	<p>දෙරණ කරණ දිවුණ වැටුණ”</p>
---	---

විණා නාදය සිත්පුරා ඇසීමේ කැමැත්තෙන් එදින පුරුහතන්ද තම පරම සමීපත සේ සැලකෙන බිලිඳු දරුවන්ද රැගෙන ඇකයේ නොවාගෙන තරඟ බිමට පිවිසියේ කර්ණ රසායන මධුර මනෝහර වූ විණා නාදයෙන් ප්‍රබෝධමත් වූ අංගනාවෝ විනා නාදය හා ඒකාත්මික වූහ. ඔවුන්ගේ අවධානය එකඟෙන විණා නාදය කෙරෙහිම වූ හෙයින් සිහිති දරුවන් මොහොතකට අමතක වූවා සේය.

මවකට තමාටත් වඩා වටින සමීපත තම දරුවන්ය. මොවුන්ට අමතකව ගියේ තමාමය. මේ ආකාරයට ශුන්තිලයේ විණා නාදය සත්ත්වයින්ගේ පුද්ගලයින්ගේ වර්ග රටා වෙනස් කර තමාට තමා අමතක වන තරම්ම ප්‍රබල වූ මිහිරියාවක් මැවූ බව විශ්‍ය කිරීමට කතුවරයා දැක් වූ ප්‍රතිභාව ප්‍රශස්තය.

2. ඒ ඒ අවස්ථා ගැළපෙන ලෙස විරිත වෙනස් කිරීමට කතුවරයා තුළ වූ ප්‍රතිභාව ගුණිත කාව්‍යය වඩාත් රසවත් වන්නට හේතු වී ඇත. උදාහරණ දෙමින් පැහැදිලි කරන්න.

කෝට්ටේ යුගයේ වෘත්තවේ නිමිපාණන් විසින් රචිත ගුණිත කාව්‍යට පාදක වූයේ පන්සිය පනස් ජාතක පොතෙහි එන ගුණිත ජාතකයයි. මෙම කාව්‍යයට එස්තු විසය වූයේ උදේහි පුර මුසිල නම් ගඟබෙබු බරණැස ගුණිත ඇදුරු වෙත ගොස් වෙණ ශිල්පය හැදෑරීමත් සිප් සතරෙහි කෙළපැමිණි මුසිල විසින් ගුණිත ඇදුරාණන්ට අකාතයැ වීමත් එහිසා ඇදුරුතුමාව ඇති වූ සිත් තැවුල හා මුසිලට විඳින්නට වූ බේදජනක ඉරණමිත්ය. ගුණිත හා මුසිලයන් අතර වූ විණා වාදය ජීවමාන ආකාරයෙන් ඉදිරිපත් කිරීමට කතු හිමියෝ යොදාගත් විවිධ කාව්‍යෝපක්‍රම අතර විරිත් භාවිතය ඉහළ තැනක් ගනී.

එක් එක් විරිත් යොදාගෙන අවස්ථා හා සිද්ධි විරිණතයට හසුකරන ගුණිත කවියා ස්වභාවෝක්තික කුවෙන්වමින් රචිත කවි සඳහා කෙටි මාත්‍රා සංඛ්‍යාවකින් යුතු ගී විරිත ඒ සඳහා යොදා ගනී.

ගුණිත ඇදුරු	සඳු	-	9
විණා විසය ලෙස	ඉඳු	-	11
පසෙක පනවන	ලඳු	-	9
සුදුසු අස්නෙක ගොසින් උන්	සඳු	-	14

මෙම පද්‍යවල එක් එක් පද්‍ය පාඨයන්ගේ මාත්‍රා සංඛ්‍යාව විකිනෙකට සමාන නොවේ. එසේ මාත්‍රා ලෙසින් අසමාන වන කවි පද ගී විරිතට අයත් වේ. එකම වේග රිද්මයක් පවත්වා ගනිමින් එක දිගට ගලායන සිදුවීම් මාලාවක් ඉදිරිපත් කිරීමේ දී මෙම විරිත වඩාත් බාවිතවත් වේ. අවස්ථාවේවිචාර පද සංඝට්ඨය කිරීමේ මනා දක්කම් විඳනා දක්වන කතුහිමියෝ මුල් පද්‍යයේ සිට දහතුන් වෙනි පද්‍යය දක්වා මේ විරිත ඇසුරින් පද්‍යාවලිය ගොඩනංවාලයි. අනුප්‍රාස රසයෙන් හා ශබ්ද රසයෙන් සහාද සිත් අමිත්දානන්දයට පත්කරලන්නට සමත්කම් දැක්වූ ගුණිත කවියා තවත් විරිතක ආධාරය ඒ සඳහා එක් කර ගනියි.

දිය දිය ගොස පළ කරමින්	සපැමිණි	-	16
ගිය ගිය තැන ඉස්වා රන්	මුතුමිණි	-	16
දිය තද එන මෙන් ගෙන	මිණි	-	16
සිය සිය ගුණයෙන් වෙණනද	තික්මිණි	-	16

එක් කවි පදයකට මාත්‍රා දහසය බැගින් අමුණන කවියා මාත්‍රා හතරෙන් හතරට විරාමයක් සනිතව පද ගළපයි. පද්‍යයන්ගේ මුල් ස්ථාන දෙකකත් පාදාත්තයෙන් ආදී වශයෙන් තුන් තැනක විලිසමය පිහිටුවා කාව්‍යය පබැඳීම මේ විරිතේ දී සිදුකෙරේ. සමාන අක්ෂර හා සමාන ශබ්ද ෨ ෨ පිහිටුවා විණා වාදනයේ මන මොහනිය බව තවතවත් සිවු කර සහාද සිත් සතත් සත්තරපතක කරන්නට කතු හිමියෝ පෙද හෙවත් පදක විරිත යොදා ගත් බව පූර්වෝක්ත කාව්‍යය සාක්ෂ්‍ය දරයි.

වෘත්තවේ නිමියන් සිය කාව්‍යාලංකාරය සඳහා යොදාගත් තවත් විරිතක් නම් "හුපුන් සඳු" විරිතයි. මේක රිද්මයට උචිත පද ගැලපුමින් සමගින් අවස්ථා හා සිද්ධි සජීවාකාරයෙන් රූපණය කරන කවියා සිය කාව්‍යකරණයේ හසළ බව මොනවට ඉස්මතු කරන අවස්ථාවක් ලෙස හුපුන් සඳු විරිතෙන් පබැඳී මෙම පද්‍ය පෙන්වාදිය හැක.

රූ රැසේ අඳිනා ලෙසේ අත් ලෙල දිදී විදුලිය පබා	ප බු	-26
මමි කෙසේ පවසමි එසේ වර සුර පදුන් දුන් රන සුබා	සු බු	- 26

අවස්ථාවෝචිතව විරිත් කරුව තුළින් සනාඳයාට දැනවීමට අවශ්‍ය රසනාවයන් නොඅනුවම ෧෦ කර දීමට කතු හිමියෝ ගෙන ඇති ප්‍රයාසයන් ප්‍රශංසාත්මකය. සුර අංගනාවන්ගේ රංග වින්‍යාසයක් මේ කවි කාලයෙන් මනාවට විශද කරවන බව විචාරක මතයයි. ගායන රිද්මයට අනුව තුන්සියයක් වූ කර්තන පිරිස වලන තැටුමක් නවා ඒ තැටුම අවසානයේ අල්ලන කස්තිරමේ කාලය පවා මේ විරිතෙන් පබැඳී පද්‍යයන්ගේ අවසන් පේළියේ අග කොටසින් සුගායනය වෙයි. එක් පද්‍ය පාඨයක මාත්‍රා විසිතුය බැගින් ඒකාත්මික කරන මෙහි මාත්‍රා හතෙන් හතට විරාමය තබා කාලය ගලපාගනු ලබයි.

සුරවියේ දක්වන ලද හිදර්ගන ඇසුරින් මෙන්ම ශුන්තිල කාව්‍යයේ සම්ප්‍රදාය රසවින්දනයේ දී විවිධ විරිත් යොදා ගැනීමෙන් කාව්‍යයට එක් වූ විලිය මැනවින් ගම්‍යමාන වේ. කාව්‍ය නිර්මාණයේ දී විවිධ විරිත් යොදා ගැනීමෙන් කාව්‍යයේ අගය ඉහළ නැංවීමට මෙන්ම සනාඳ සිත් සතන් ඇද බැඳ තබා ගැනීමටද එක සේ උපකාරී වන බව අපට පසක් වේ.

3. ශුන්තිල කාව්‍යය අර්ථ රසයෙන් මෙන්ම ශබ්ද රසයෙන් ද අනූන නිපැයුමකි. නිදසුන් දෙමින් පැහැදිලි කරන්න.

කෝට්ටේ සාහිත්‍ය යුගය තුළ බිහිවූ නිර්මාණ අතර අග්‍රගණ්‍ය පද්‍යාවලියක් සේ විරූපාවලියට පාත්‍රවන්නේ ශුන්තිල කාව්‍යයයි. වෘත්තවේ නිමියත් විසින් ශුන්තිල ජාතකය ඇසුරින් පද්‍යයට හඟා ඇති මෙය පද්‍ය පන්සිය එකොළහකින් සමන්විතය. ජාතක පොතෙහි ඇතුළත් නොවූ ඇතැම් කොටස් පවා එක් කරගනිමින් සිය ශ්‍රන්ථය පෝෂණය කළ කතු නිමියත් අර්ථ රසය තිබූ කිරීම සඳහා මනාවට ශබ්ද රසය උපයෝගී කරගෙන ඇති ආකාරය විශේෂ විය. පෙරදීග කාව්‍ය විචාරක රුද්‍ර කම් කිව්‍යාව අනුව "එක්තැන් වූ ශබ්දය හා අර්ථය කාව්‍ය යි" මේ බැව් ශුන්තිල කාව්‍යය අධ්‍යයනයෙන් ද අපට පසක් වේ.

"නවතා	ගිහිරියේ
අසන ලෙස සිත්	පිරියේ
කැර කන්	බිහිරියේ
කරන වෙණ ගායනා	සරියේ"

අවට රැස් වූ සුර හර සත්ව ආදී වූ මහා පිරිසගේ කෝෂාව නවතා දමමින් සිත් සතුටින් අසන්නට සම සම ලෙස කන් බිහිරි කරවන පරිද්දෙන් විණා වාදනය ආරම්භ වූ ආකාරය මින් දක්වයි. කෝෂාකාරී බව සනාඳයාව වඩා නොදීත් දැනෙන සේ පද සංකටනයක නියැලෙන කවියා "ගිහිරියේ" යන වචනය සුදුසුම තැනට යොදාගනී. එමෙන්ම එළිසමය සුරකිමින් රිද්මයානුකූල බවක් කාව්‍යයට එක් කර ගැනීමට ද කවියා සමත් වෙයි. උද්වේගකර අවස්ථා නිරූපණයට උචිතම ගී වර්ත ශබ්ද රසය ඔප්නැවීමෙහිලා මනකු දායකත්වයක් දක්වා ඇති සේය.

"දිය දිය ගොස පළ කෙරෙමින්	සපැමිණි
ගිය ගිය තැන ඉස්වා රන් මුතු	මිණි
ගිය ගිය දිය හඳ එන මෙන් ගෙන	මිණි
සිය සිය ගුණයෙන් වෙණ හඳ	තික්මිණි"

මුව ලොව පුරාම විණා රාවය සමඟින්ම ශුන්තිල පකීළන්නේ කීර්ති රාවයද පැතිර ගිය ආකාරය පළමු පද පෙළෙන්ම අර්ථාන්විතව ඉදිරිපත් කරන කවියා එය සෑම තැනකම රත්රන්, මුතු, මැණික් වර්ණවත් වස්තූන්ට තරම් අද්විතීය වාදනයක් බව පවසයි. දෙවන හා තෙවන පද්‍ය පාඨය තුළින් තත්පරයෙන් තත්පරය ඉහළ යන සංගීත මිනිරියාව, විණා වාදනයේ උච්ච අවස්ථාවන් අපට සිහි කැඳවයි. ඒ සඳහා යොදාගත් "සිය සිය ගුණයෙන්" යන යෙදුම ඉතිමන් කාවේන්විත අර්ථවත් යෙදුමකි. මෙසේ අර්ථාලංකාරයෙන් කවි කරන කවියා පෙද වර්තෙහි ඇසුරෙන් දායකමත් වර්තෙන් පද පිළිවෙල සකස් කර ගනී. එය හුදෙක් විනා වාදනයෙන් හැසි සුමිතිරි කාදයේ අනුක්‍රමික වර්ධනය මනාවට සනාඳ සිතට ප්‍රං කරවන්නක්ම විය.

" දිමුතු යසස් වත් කුසුම	සරාගේ
හුමුතු සුවඳමල් පැළඳ	සරාගේ
දකිතු රහත සුරහන රහ	ලාගේ
උමතු නොවෙද කෙලෙසක සිත	කාගේ"

සනාඳ සිත් සතන්ති විත්තරූප ජනනය වන පරිදි උපමා උපමේය යොදාගෙන කවිබස හැසිරවූ අවස්ථාවකට ඉහත කවිය නිදර්ශන සපයයි. ඔෟවිතයවත් වර්තෙන් ද සුලලිත අර්ථපූර්ණ පද මාලාවකගෙන්ද ශබ්ද රසයෙන් අනූන පද සංකලනයෙන් ද හෙබි මේ කවිය ශුන්තිල කාව්‍යයේ සුරහන

රැකුම් කොටසින් හමුවන්නකි. ගුත්තිලයේ විණා නාදය දසක පැතිරෙද්දී එයට ප්‍රතික්‍රියාවක් සේ දිව්‍යාංගනාවන් අතසින් බැස ආංගික හා ආනාර්ය අභිනයන්ගේ සැදුම්ලත්ව අලංකාරවත් නර්තනයක නිරත වන අපූරු ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමට කවියා ගත් උත්සාහය ප්‍රශංසනීය ය.

සෑම පදයකට ම ආරම්භයෙහි යෙදෙන "දිමුතු, කුමුතු, දකිතු, උමතු" යන පද පෙළින් පද්‍යයේ මුල ඵලිච්චර පුර්විකම් ලක්ෂණයක් අත ඵලිච්චර ඵලිසමය රැක ගැනීමත් කවියේ ශබ්දාලංකාරයට බෙහෙවින් ඉවහල් වී තිබේ. සොළොස් මත් වර්ත නෙවත් පදක වර්තෙන් පෝෂණය වන පද මාලාව අර්ථ රසය වැඩි දියුණු කරමින් සහාද සවත් පිනවන්නට සමත් කම් පාත්තකි. කතු හිමියන්ගේ දසකතා මනාවට විභූෂණය කරන තවත් එක් අවස්ථාවක් ලෙසට මෙය වර්ණනයට බදුන් විය යුතුය.

" රූ රැසේ අඳිනා ලෙසේ අත් ලෙල දීදී විදුලිය	පබා
රන් රසේ එක් වන ලෙසේ වෙණ නාද හුපා තබා	තබා
කම්පයේ දෙන සර ලෙසේ දෙස බල බලා නෙතතින්	සබා
මම් කෙසේ පවසම් එසේවර සුර පදුන් දුන් රග	සුබා"

තැවුම් අවස්ථා වර්තනයේ දී අර්ථ රසය මෙන්ම ශබ්ද රසයද උද්විපනය වන සේ සවිසිමත් හෙවත් හුපුන් සඳ වර්ත උපයුක්ත කර ගනිමින් රසෝත්පාදනය කළ අවස්ථාවක් ඉහතින් සඳහන් වේ. සුරගත රැකුම් කොටසේ එන මේ කවි වන්ච සාහිත්‍යයේ ම දුර්ලභ වර්ණනාවක් සේ අගය කළ හැකිය. මෙම පද්‍යාවලිය ජංගම තැවුම් විලාසයකට උචිත දීඛ වර්තකින් ද දීර්ඝ ස්වරාන්තයන්ගෙන් ද පූර්ණ වූ වචන මාලාවක් සේ සකස් වී ඇත. උසස් තැවුමක හැඩය අගය ජනිත කිරීමට තරම් ඒ වදන් ගැලපුම සමත්ය. " රූ රැසේ, රන් රැසේ, කම් පයේ, මම් කෙසේ" ආදී වශයෙන් ද "අඳිනා, ලෙළදී, නාදහු, බල බලා" යනාදී ලෙසින් ද පදාන්ත ස්වරය දීර්ඝව යෙදීම තුළින් අපූරු ආකාරයට සුරගතන්ගේ රැකුම් විලාශයේ ඇති ඊද්මයානු කුල වලන සහාද සිතෙහි විභූෂණය කරන්නේය.

රැකුම් පලකට පිවිසියකුට සේ විවිධාකාර වූ රස භුක්තියට ගුත්තිල කාව්‍ය තුළින් ඉඩ පුස්තා සකස් කර දෙන කතු හිමියන් ගුත්තිල කාව්‍යයේ එන සිදුවීම් මනසින් දකින්නට පාර කියයි. විවිමාන ලෙස සෑම අවස්ථාවක්ම, සිද්ධියක්ම කාව්‍යමය භාෂාවෙන් ගෙනහැර පාන කතු හිමියෝ ශබ්ද රසය හා අර්ථ රසය එක්තැන් වූ තැනදී මැවෙන අපූරු පද සංකල්පනා සහාද හදට ස්පර්ශ කරවන්නට සමත්කම් පාත්තෙකි.